

Jamsai

อริร้าย ทวนรัก

雀
仙
橋

2

จ้อจ้อ 吱吱 เฝียน
เม่นน้อย แปง

พิกุลการ์ตูน

มากกว่ารัก อรุณิยายหวานรัก 2

จื่อจื่อ เขียน เม่นน้อย แป

Published originally under the title of 《雀仙桥》(Que Xian Qiao) Volume 02
Copyright © 吱吱 (Zhi Zhi)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment
Information Technology Co., Ltd.

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd.

Illustrations by 容境 (Rong Jing)

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2594-9

ภาพประกอบ 容境 (Rong Jing)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจมไส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุจักร

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

77

แรกเริ่มแตกต่างเพียงน้อยนิด สุดท้ายกลายเป็นผิดพลาดมหันต์...
คิดถึงหลุยงในชาติก่อน แล้วมองดูหลุยงในตอนนี ความรู้สึก
ของชยาโหวอวิพัฒน์สลับซับซ้อน

ชยาโหวอวิพัฒน์คุณหนูเจ็ดสกุลชวยมาพบชวยชื่อ คุณหนูเจ็ดสกุลชวย
กับชวยชื่อสนิทสนมกันมาก มิเช่นนั้นตอนแรกมารดาของคุณหนูเจ็ดสกุลชวย
คงไม่ขอให้ชวยชื่อพานางมาขอความช่วยเหลือจากชยาโหวอวิ อาหลาน
พบหน้ากันแล้วต่างก็ตืออกดีใจมาก เจิ้งอี่ตื่นเต้นจนใบหน้าแดง นางร้องเรียก
"พี่เจ็ด" ไม่หยุด

ชยาโหวอวิให้คุณหนูเจ็ดพาชวยชื่อกับเจิ้งอี่ไปดูห้องรับรองแขกที่
จัดเตรียมไว้ให้พวกนาง ตอนกลางคืนก็จัดงานเลี้ยงต้อนรับชวยชื่อแม่ลูก
และสั่งให้คนยกลำไยกับลิ้นจี่ที่เข้าน้ำแข็งแช่เย็นไว้ออกมาให้ชวยชื่อกับ
เจิ้งอี่กินคลายร้อน

ชวยชื่อประหลาดใจ "ของสิ่งนี้มาจากที่ใดกัน หลายวันก่อนอาชื้อ
อยากกินลันนี่ ข้าให้พวกพ่อค้าที่เดินทางค้าขายระหว่างเหนือได้ช่วยกัน
หาชื้ออยู่หลายวันแต่ก็ยังไม่ได้"

คุณหนูเจ็ดสกุลชวยยิ้มปากยิ้มอยู่ด้านข้าง แอบกระซิบบอกชวยชื้อ
"ผู้บัญชาการให้คนส่งมาให้"

ชวยชื้อทั้งตกใจและยินดี ในความคิดนาง ช่วงปีแรกๆ ของสามี
ภรรยาที่เพิ่งแต่งงานกัน หากต่างฝ่ายต่างมัดแต่เคารพและให้เกียรติกัน
จะไปมีบุตรได้อย่างไร ฝ่ายหญิงจะบักหลักในบ้านสามีมืออย่างมั่นคงได้หรือ
ชั่วชีวิตของสตรีผู้นั้นย่อมถูกทำลายอย่างแท้จริง!

นางยิ้มมองชยาโหวอวี่ "รอให้ครบกำหนดไว้ทุกข์แล้ว เจ้ากลับไป
อยู่บ้านสกุลเซียวเถอะ"

ชยาโหวอวี่รู้สึกว่่าน้ำสะใภ้ของนางผู้นี้เป็นแบบฉบับของสะใภ้
ตระกูลสูงศักดิ์จริงๆ ขอเพียงให้กำเนิดบุตรสายตรงออกมาก็นับว่าบรรล
ภารกิจการแล้ว ระหว่างสามีภรรยาขอเพียงไม่ทำอะไรให้อีกฝ่ายต้องเสียหน้า
ต่างคนต่างอยู่ก็พอ

"ท่านวางใจเถอะ" นางปลอบโยนชวยชื้อ "ข้ารู้ดีว่าควรทำเช่นไร"

ชวยชื้อคิดไปเองว่ชยาโหวอวี่รับฟังคำพูดของตนแล้ว จึงไม่พูดมากอีก
และเฝ้าตามถึงการคลอดร้อน "ครั้งก่อนตอนข้าม้าที่นี้เห็นภูเขาด้านหลัง
มีแม่น้ำอยู่สายหนึ่ง ริมน้ำปลูกต้นการบูรสูงใหญ่เต็มไปหมด ฤดูกาลนี้
ร่วมเงาปกคลุมผิวน้ำไปครึ่งหนึ่งพอดี พงุ่นนี้พวกเราไปพายเรือกันเถอะ!"

ตั้งแต่เข้ามาอยู่ในไร่ชานเมือง ชยาโหวอวี่ก็ยังไม่เคยไปเยือนที่ภูเข
าด้านหลังเลย ทุกครั้งเวลาคิดถึงศาลาชื้อชวยตรงภูเขาด้านหลัง นางจะ

รู้สึกหายใจลำบาก แข็งขาอ่อนโยบ ซึ่งศาลาที่ซุ่ยก็ตั้งอยู่บนหน้าผา
ริมแม่น้ำ

ชยาโหวอวิ้มพูด "หากน้ำใสไม้อะไรทำให้คุณหนูเจ็ดกับบ้อ
ไปเป็นเพื่อนท่านเถอะ ซ้ายยังอยู่ในช่วงไว้ทุกข์ไม่มีแก๊ใจจะเล่นสนุกจริงๆ
ข้าแค่อยากเตือนไว้เรื่องหนึ่ง อย่าไปที่ศาลาที่ซุ่ย ที่นั่นไม่ค่อยปลอดภัย"

ซุ่ยซื่อแค่กลัวว่าชยาโหวอวิ้มจะคิดฟุ้งซ่านและจมอยู่กับความเศร้า
โศกที่สูญเสียน้องชายไป จึงคิดหาวิธีดึงชยาโหวอวิ้มออกไปเที่ยวเล่น
นางฟังแล้วยิ้มพูด "ไม่จำเป็นต้องไปพายุเรือก็ได้ ออกไปนั่งข้างนอกก็พอ
หรือเดินริมน้ำก็ดีเหมือนกัน"

ชยาโหวอวิ้มยังคงปฏิเสธ "พรุ่งนี้ข้าจะคัดคัมภีร์ ได้ยินผู้บัญชาการ
บอกว่าสุสานของอดีตฮ่องเต้จะสร้างเสร็จราวเดือนเก้า ข้าอยากคัดคัมภีร์
ที่จะถวายให้พระโอรสธิดาให้เสร็จก่อนหน้านั้น"

ซุ่ยซื่อไม่สะดวกจะยืนกรานต่อ นางยิ้มพูด "ก็ได้ เช่นนั้นพวกเรา
ไม่ไปแล้วกัน อยู่คัดคัมภีร์เป็นเพื่อนเจ้าที่บ้านนี่ละ"

"ไม่ต้อง! ไม่ต้อง!" ชยาโหวอวิ้มพูด "หายากที่ท่านจะได้มีเวลามา
ผอนคลายเช่นนี้ ควรให้คุณหนูเจ็ดพาท่านเดินเที่ยวให้ทั่วจึงจะถู กมาอยู่
ตรงหน้าข้าทั้งหมดเช่นนี้ ข้ากลับไม่มีสมาธิคัดคัมภีร์" นางหยอกเฝ้า
ในประโยคสุดท้าย

ซุ่ยซื่อไม่ผินใจอีก เพียงยิ้มพูดคุยเรื่อยเปื่อยกับชยาโหวอวิ้มเล็กน้อย
ก่อนจะแยกย้ายไปพักผ่อน

เช้าวันต่อมา ซุ่ยซื่อพาคุณหนูเจ็ดกับเจิ้งอู่ไปพายุเรือที่ริมน้ำ

ชയാโหวอวีนั่งคัดคัมภีร์อยู่ใต้ค้ำงอ์นในลานเรือนของตนเอง อาห่าว
นั่งคุกเข่าอยู่ข้างโต๊ะเขียนหนังสือ มือเล็กอ้วนป้อมถือแท่งหมึกและ
ออกแรงฝนหมึกให้นาง

ชയാโหวอวี่เอ่ยเ้านาง "เหนื่อยหรือเปล่า จะพักสักหน่อยหรือไม่"

"ไม่เอา! ไม่เอา!" อาห่าวสายศิระระเหมือนกลองปองแป้ง นางจิกยิ้ม
ตอบว่า "ข้าได้รับท้อเขียนจากจ่างกงจูแล้ว ต้องปรนนิบัติจ่างกงจูให้ดี"

ชയാโหวอวี่อดหัวเราะไม่ได้ อาหาวน่ารักเช่นนี้เสมอ

เวลานี้อาเหลียงก็วิ่งหน้าซัดเข้ามา

"จ่าง...จ่างกงจู!" คำพูดคำจาของนางไม่ชัดเจน "ท่าน...ท่านรีบไป
ดูเถอะ คุณหนูเจ็ดสกุลชุยกับคุณหนูใหญ่สกุลเจิ้งตกลงไปในน้ำ!" นาง
ร้อนใจจนน้ำตาแทบไหลออกมาแล้ว

ชയാโหวอวี่ตกใจมากเช่นกัน นางลุกขึ้นเดินออกไปข้างนอก
ระหว่างนั้นก็สอบถามสถานการณ์ของทั้งสองคนไปด้วย

อาเหลียงตามติดด้านหลังมาอย่างร้อนใจ และเล่าด้วยท่าทางที่
หวาดกลัว "หญิงพายเรือในไร่ชานเมืองที่ช่วยพายเรือให้ชุยสูหยินนั้นปกติ
จะสุ่มรอบคอบเป็นที่สุด แต่พอเรือพายถึงทางคดเคี้ยว คุณหนูใหญ่
สกุลเจิ้งเห็นริมฝั่งมีทุ่งดอกไม้อยู่ จึงนึกอยากจะไปเด็ดดอกไม้มา แต่
ชุยสูหยินไม่อนุญาต คุณหนูเจ็ดสกุลชุยจึงคว้าตัวคุณหนูใหญ่สกุลเจิ้งไว้
คิดไม่ถึงว่าเรือจะโคลง คุณหนูเจ็ดสกุลชุยกับคุณหนูใหญ่สกุลเจิ้งตกลงไป
ในน้ำ หญิงพายเรือกระโดดลงไปช่วยคนขึ้นมาทันที เพียงแต่น้ำจาก
ภูเขาเย็นบาดกระดูก ทั้งสองท่านล้วนเป็นสตรี...นางข้าหลวงผู้จึ่งส่งคน
ไปเชิญหมอมามาแล้วเพคะ"

ชยาโหวอวีส์บายใจขึ้นเล็กน้อย นางเดินไปริมน้ำกับอาเหลียง ระหว่างทางก็เจอข้าวรับใช้หญิงหลายคนที่เป็นเพื่อนชยชื้อ พวกเขาบอกว่าแม่นางน้อยทั้งสองถูกส่งไปที่ห้องรับรองแขกแล้ว ชยาโหวอวีส์กับอาเหลียงจึงรุดไปยังห้องพักของพวกเขาชยชื้อ

คุณหนูเจ็ดสกุลชยกับเจิ้งอี่มมเปียกชื้น ทั้งสองห่อตัวด้วยผ้าห่ม ขดตัวอยู่มมเตียงด้วยท่าทางห่อเหี่ยวร่างกายสิ้นระริก ส่วนชยชื้อก็กำลัง ยืนตำหนิทั้งสองคนที่ช่างเตียงด้วยท่าทางโมโหเป็นที่สุด

ชยาโหวอวีส์รับลอบประโลม "คนไม่เป็นไรก็ดีแล้ว แม้จะเป็น ฤดูร้อน แต่มีอาจปล่อยให้ร่างกายได้รับไอน์น ท่านให้สาวใช้เซ็ดผม พวกนางให้แห้งโดยเร็วจะดีกว่า"

ชยชื้อไม่มีเวลามาโมโหพวกนางอีก สั่งให้สาวใช้เซ็ดผมให้ทั้งสองคน จากนั้นขอภัยชยาโหวอวีส์ด้วยความเกรงอกเกรงใจ "เป็นข้าที่ไม่ดูแล พวกนางสองคนให้ดี ทำให้เจ้าต้องเป็นกังวล"

"ท่านพูดอะไรเช่นนั้นเล่า" ชยาโหวอวีส์ตอบอย่างเกรงใจ "นี่เป็น เรื่องที่ไม่มีใครอยากให้เกิดขึ้นทั้งนั้น ยังดีที่ทั้งสองคนไม่เป็นอะไร ถือเป็น โชคดีครั้งใหญ่ในความโชคร้าย พวกนางเองก็ตกใจมากแล้ว ท่านอย่าได้ ตำหนิพวกนางอีกเลย"

ชยชื้อฟังแล้วสบายใจ แต่ก็ยังสั่งสอนทั้งสองอย่างเข้มงวดอีกรอบ ถึงจะเล็กร

เดิมทีนี้เป็นเพียงเหตุไม่คาดฝันเท่านั้น หมอยังไม่ทันมาถึง เด็กสาว สองคนตม่น้ำขิงลงไปสองชามก็กระโดดโลดเต้นได้อีกครั้งเหมือนคนที่ ไม่เป็นอะไรแล้ว ไม่ถึงสองวัน พอคนสกุลชยทราบเรื่องที่คุณหนูเจ็ดตม่น้ำ

ก็ส่งหม่อมมา* มากประสบการณ์คนหนึ่งมา บอกว่าคุณหนูเจ็ดมาพักที่
ไร่ชานเมืองได้ระยะหนึ่งแล้ว ถือเป็นกรรบกวนขยาไหวอวี่ จึงนำของขวัญ
มากมายมาให้ พอเจอคุณหนูเจ็ดแล้วก็ถามถึงเรื่องที่นางตกน้ำอย่าง
ละเอียด ทั้งยังจับชีพจรให้คุณหนูเจ็ด

สตรีที่รู้วิชาแพทย์เดิมก็มีอยู่แค่ไม่กี่คน นับประสาอะไรกับหม่อมมา
คนหนึ่งในสกุลชุย?

ขยาไหวอวี่รู้สึกได้โดยสัญชาตญาณว่าสกุลชุยทำเรื่องเล็กให้เป็น
เรื่องใหญ่ ในใจนางพลันบังเกิดความสงสัยจึงให้ตู้สูยไปสืบดูให้ละเอียด
ว่าหม่อมมานั้นพูดอะไรกับคุณหนูเจ็ดบ้าง

ตู้สูยกลับมารายงานขยาไหวอวี่ด้วยสีหน้าหนักอึ้งเล็กน้อย นาง
พูดเสียงค่อย "หม่อมมาผู้นั้นบอกเพียงว่าให้คุณหนูเจ็ดสำรวจสักหน่อย
อย่าก่อเรื่องเหมือนวันนั้นอีก ทั้งยังทิ้งใบสั่งยาไว้ให้คุณหนูเจ็ดบำรุงร่างกาย
และสั่งให้สาวใช้ที่ปรนนิบัติข้างกายคุณหนูเจ็ดต้มยาให้นางดื่มวันละ
หนึ่งชามทุกวัน ข้าหาหนทางนำใบสั่งยานั้นมาจนได้ ยาส่วนใหญ่ล้วนเป็น
ยาบำรุงร่างกายทั่วไป ดูจากใบสั่งยาแล้ว ร่างกายของคุณหนูเจ็ดไม่ได้
เป็นอะไรมากพ่ะ"

คุณหนูเจ็ดตกน้ำภายในไร่ชานเมือง สกุลชุยได้ฝากฝังนางไว้กับ
ขยาไหวอวี่ ย่อมต้องเป็นขยาไหวอวี่ที่รับผิดชอบ แต่การส่งหม่อมมาคนหนึ่ง
มาเช่นนี้ ทั้งจับชีพจรให้คุณหนูเจ็ดและเขียนใบสั่งยาให้ ทำให้คนอดสงสัย
ไม่ได้ว่าสกุลชุยกำลังดำเนินขยาไหวอวี่ว่าไม่ดูแลคุณหนูเจ็ดให้ดี สีหน้า
ของตู้สูยยอมไม่ได้แน่นอน

* หม่อมมา เป็นคำเรียกหญิงสูงวัย มีความหมายหลากหลาย ทั้งอายุ ยาย แม่ม่ม ป้า และยังเป็นคำเรียก
หญิงรับใช้อาวุโสในเจียงยกย่อง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวังด้วย

ชยาโหวอวีแปลกใจเล็กน้อยเช่นกัน ตอนแรกที่สกุสซุขขอร้องให้นางรับตัวคุณหนูเจ็ดไว้และนางรับปากนั้น พวกเขายังซาบซึ้งใจจนหลังน้ำตา แต่เพิ่งผ่านไปไม่กี่วันกลับทำท่าเหมือนไม่เห็นนางอยู่ในสายตาเสียอย่างนั้น

ท่าที่ที่เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือเช่นนี้ออกจะชัดเจนเกินไปแล้วกระมัง

ชยาโหวอวีคิดถึงชาติก่อน ดูเหมือนสกุสซุขจะเป็นตระกูลแบบนี้จริงๆ นางคิดว่าต่อให้ตนเองโมโห ก็ไม่รู้ว่าอะไรจะโมโหจากจุดใดด้วยซ้ำ ถึงอย่างไรนางก็เป็นฝ่ายหยิบยื่นความช่วยเหลือให้พวกเขาเอง

ชยาโหวอวีพูดกับตู้ฮุย "รออีกไม่กี่วันข้าจะหาข้ออ้างเชิญมารดาของคุณหนูเจ็ดมาที่นี่" หากแม้แต่มารดาของคุณหนูเจ็ดยังรู้สึกไม่วางใจนางก็จะให้คุณหนูเจ็ดกลับไปพักผอนที่บ้าน อย่งไรนางก็เคยแต่ดูแลอาहांกับบ๊อเฮ้อแค่สองคน ซึ่งเด็กสองคนนี้ล้วนพึ่งพิงและเชื่อฟังคำสั่งนางไม่เคยมีความเห็นต่าง

ตู้ฮุยถอนหายใจ เรื่องดีๆ เรื่องหนึ่งกลับกลายเป็นเช่นนี้ จะไม่ให้คนเสียความรู้สึกได้อย่างไร นางรับคำอย่างเศร้าใจ

ชยาโหวอวีกลับไม่ได้เก็บเรื่องนี้มาใส่ใจอีก บางครั้งเฝ้าเจ้าตีต่อผู้อื่นแล้ว ผู้อื่นจะรับรู้ได้และตอบแทนเจ้าเสมอไป ได้มีชีวิตใหม่อีกครั้งนางจะทำไมในสิ่งที่ตนเองคิดว่าถูกต้อง และไม่ละอายแก่ใจตนเองก็พอ

ทว่าไม่รู้ว่าคุณหนูเจ็ดสกุสซุขกับเจิ้งอี่ยังคงตกใจกลัวหรือถูกขู่ขี้ขอสั่งสอนมา ทั้งสองจึงดูสงบเสงี่ยมเรียบร้อยไม่กล้าวิ่งเล่นไปทั่วอีก เนื่องจากอยู่อย่างไม่มีอะไรทำ เห็นว่าห้องหนังสือของชยาโหวอวีเย็นสบาย แม่นางน้อย

ทั้งสองจึงนั่งอ่านหนังสือบนตั่งสั้นที่ปูด้วยเสื่อไม้ คุณหนูเจ็ดสกุลซุ่ยได้รับการอบรมสั่งสอนจากที่บ้านมาอย่างเข้มงวด เริ่มเล่าเรียนเขียนอ่านตั้งแต่วัยสามขวบ แปดขวบก็เริ่มคัดอักษรจีนฮวาเสี่ยวชาย ส่วนเจิ้งอี่ยังรู้หนังสือไม่มาก ส่วนมากทั้งสองจะนั่งเคียงไหล่กันบนตั่ง คนหนึ่งถือหนังสืออ่าน อีกคนหนึ่งก็ตั้งอกตั้งใจฟัง

เข้ารับใช้ที่คอยปรนนิบัติข้างกายต่างไม่กล้าส่งเสียง เพียงผลัดกันโบกพัดให้ทั้งสองคน

เจิ้งอี่เริ่มชอบห้องหนังสือของชยาไหวอวี่ บนชั้นหนังสือวางเครื่องหอมมากมายที่ปั้นเป็นรูปดอกไม้ชนิดต่างๆ ปลายม่านไม้ประดับหยกทรงกลมประณีต บนโต๊ะหนังสือมีจานใบเล็กที่มีผงสีทองกระจายอยู่ ยังมีป้าไผ่นอกหน้าต่างที่ส่งเสียงดังซ่าๆ เวลาลมพัด เงยหน้ามองไปทั่วห้องมีแต่ความเขียวขจี ห้องหนังสือกลายเป็นสถานที่อันร่มเย็นอีกที่หนึ่ง นางมีต่างจากปลาตัวน้อยที่แหวกว่ายอยู่ท่ามกลางทะเลหนังสือ

ความรู้สึกนี้ช่างสบายเหลือเกิน นางแอบกระซิบกับซุ่ยซื่อ "ข้าอยากอยู่เป็นเพื่อนพี่เจ็ดที่นี่"

ซุ่ยซื่อตะลึงตาค้างแล้วพูดกับชยาไหวอวี่ "ตั้งแต่วันที่อาอี่ล้มตาดูโลกก็ไม่เคยห่างจากข้ามาก่อน มาอยู่กับเจ้านี่นี่เพียงไม่กี่วันก็ไม่อยากตามข้ากลับบ้านเสียแล้ว!"

ตอนซุ่ยซื่อคลอดเจิ้งอี่ ในสายตาผู้อื่นล้วนคิดว่าครอบครัวนางเพียบพร้อม มีทั้งบุตรชายและบุตรสาว มีเพียงนางที่รู้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างนางกับเจิ้งเฟินได้จบลงแต่เพียงเท่านั้นแล้ว เจิ้งตัวกับเจิ้งเส้าล้วนถูกแม่หนุ่มเลี้ยงดูมา มีเพียงเจิ้งอี่ที่นอนอยู่บนเตียงของนาง และนางรักใคร่

ประดุจสมบัติอันล้ำค่า

ชยาโหวอวิไลบแปลกใจเช่นกัน ชาตีก่อนเจ็จอีกสาวได้ว่าเป็น
บุตรสาวสุดที่รักของชยชื้อ แล้วนี่อะไรกัน มาอยู่กับนางแค่มิกี่วัน สนุก
จนลืมบ้านไปแล้วหรือ นางยิ้มพูด "เด็กคนโตบ้างที่ไม่อยากมีสหยา
อีกอย่าง อาตั่วกับอาเส้าก็อายุห่างจากนางมากเกินไป"

ชยชื้อถอนหายใจ ขบคิดซ้ำไปมา ตอนจากไปยังคงทิ้งเจ็จอีไว้ที่
ไร่ชานเมือง

พอถึงเวลาที่ชยชื้อจะไปจริงๆ เจ็จอีกลับเสียใจภายหลังเล็กน้อย
นางกำชับมารดา "อีกสองวันท่านต้องมารับข้านะ!"

ชยชื้อไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี นางพูดกับชยาโหวอวิ "ไม่รู้จริงๆ
ว่าเด็กคนนี้ใจกล้าหรือใจเสาะกันแน่"

ชยาโหวอวิยิ้มจนควัดตาเค็งลง

รถจนรถเทียมวัวของชยชื้อหายลับไป เจ็จอีก็วิ่งมืออาห่าวเดินไป
ทางสวนดอกไม้ด้านหลังแล้ว อาห่าวเดินไปพลางพูดกับเจ็จอีไปพลางว่า
"น้ำหวานจากดอกไม้มันอร่อยมาก แต่ไม่ใช่ดอกไม้ทุกดอกจะมีน้ำหวาน
ข้าจะหาให้เจ้าชิมเอง คราวก่อนข้าหาดอกหนึ่งให้จางกงจูชิม จางกงจู
ยังบอกว่าอร่อยเลย"

"แต่ข้าไม่เคยเห็นมาก่อนว่าในดอกไม้มีน้ำหวานอยู่ด้วย" เจ็จอี
พูดด้วยความฉงน

อาห่าวยี้ดดอกเล็กน้อย "นั่นเป็นเพราะว่าเจ้าไม่รู้ว่ามีต่างหาก!"

เจ็จอีผงกศีรษะอย่างจริงจัง คุณหนูเจ็ดสกุลชยหัวเราะจนยี้ดเอว
ไม่ขึ้น นางพูดกับชยาโหวอวิ "จางกงจู ข้าอยากขอของสิ่งหนึ่งจากท่าน"

ชยาโหวอวิ้งนง

คุณหนูเจ็ดสกุลชุกะพริบดวงตาที่มีขนตาอนยาว "ท่านมอบปิ่น
ท้อเขียนหยกแดงอันหนึ่งให้อ่าห่าวแล้ว ข้าอยากให้อ่านมอบของสิ่งหนึ่ง
ให้ข้าบ้าง"

ชยาโหวอวิ้งมพูด "ได้สิ เจ้าอยากได้อะไรล่ะ"

คุณหนูเจ็ดสกุลชุกตอบ "ท่านมอบที่แขวนพู่กันรูปกวางในห้องหนังสือ
อันนั้นให้ข้าได้หรือไม่"

ที่แขวนพู่กันอันนั้นทำจากไม้หวงหยาง เดิมที่เป็นของประดับ แต่ถูก
ชยาโหวอวิ้งนำมาวางไว้ตรงนั้นและใช้เป็นที่วางพู่กัน ในเมื่อคุณหนูเจ็ด
สกุลชุกอยากได้ ชยาโหวอวิ้งจึงมอบให้นาง

คุณหนูเจ็ดสกุลชุกรับไว้ด้วยความยินดี

หลังจากนั้นชยาโหวอวิ้งก็ได้รับข่าวว่าหลูไห่พ่ายศึก นางขมวดคิ้วมุ่น
พูดกับอิ่นผิง "เจ้าอย่าเพิ่งร้อนใจ ค่อยๆ เฝ้าว่าเกิดอะไรขึ้นกับหลูไห่กันแน่"
พูดจบ นางก็รินน้ำชาให้อิ่นผิงด้วยตนเอง

อิ่นผิงขอบคุณ เขาจับน้ำชาคำหนึ่ง เรียบเรียงความคิดและเอ่ยว่า
"ดูเหมือนเป่ย์เหลียงจะเกิดเรื่องบางอย่าง ทว่าป้าไช่ดูไม่มีแก่ใจจะทำ
สงครามติดพัน หลูไห่เดินหน้าไปอย่างราบรื่น ถึงขั้นบุกยึดเหยียนโจวกับ
เซียงโจวสองมณฑลได้ในคราวเดียว ผู้ว่าการมณฑลเซียงโจวยกเมืองให้
และขอสวามิภักดิ์ หลูไห่ยอมรับหนังสือยอมแพ้จากผู้ว่าการมณฑล
เซียงโจว แต่กลับรังเกียจผู้ว่าการมณฑลเซียงโจวที่ทรยศบ้านเมือง
สั่งการให้ผู้ว่าการมณฑลเซียงโจวนำลูกน้องเก่าไปทำหน้าที่กองหน้า
โจมตีตงอวิ้ง ผู้ว่าการมณฑลเซียงโจวจึงตัดสินใจสั่งหารผู้บัญชาการทัพ

ของหลู่ไหว ส่งหนังสือแสดงความจงรักภักดีไปให้ทั่วป่าโซ่ว ทั่วป่าโซ่วกับผู้ว่าการมณฑลเซียงโจวเร่งเดินทางหาร้อยหลี่ในชั่วข้ามคืน จูโจวมุฐานทัพของหลู่ไหว ฝ่ายหลู่ไหวมีคนบาดเจ็บล้มตายเกินห้าหมื่น กำลังทหารถอยร่นไปที่เมืองเหลียงเพื่อหยุดพักและจัดกระบวนทัพใหม่"

ชยาโหวอรีบหน้าเขียวคล้ำอย่างห้ามไม่อยู่ตำหลู่ไหวอย่างขุ่นแค้นหนึ่งคำ "เจ้าโง่!"

อินผิงก้มหน้าไม่กล้าเอ่ยอะไร

ชยาโหวอถาม "แล้วผู้บัญชาการเล่า"

หลู่ไหวทำสงครามให้ผลออกมาเป็นเช่นนี้ได้ ทำให้คนต้องมองเขาใหม่จริงๆ เพียงแต่ไม่รู้ว่าคุณพลที่หลูยวนยกให้เขาตายไปกี่คน เดิมทีพวกเขาต้องการสร้างสถานการณ์ให้เซียวหวนดูเก่งกาจกว่าหลู่ไหวอยู่แล้ว หากหลู่ไหวรบแพ้เช่นนี้ ต้องมีคนเสนอให้เซียวหวนรับหน้าที่ต่อจากหลู่ไหวและยกทัพขึ้นเหนือเป็นแน่

อินผิงกำลังจะตอบ อาเหลียงก็หลุบตาเดินเข้ามาอย่างนอบน้อมพูดเสียงค่อย "จ่ากงจู่ ผู้บัญชาการมาเพคะ!"

เซียวหวน? เพลานี่นะหรือ!

ชยาโหวอที่เหลือบมองอินผิงแวบหนึ่ง อินผิงรีบตอบ "ฮ่องเต้เสนอให้ได้ทำเซียวรับหน้าที่ต่อจากหลู่ไหว แต่หลูยวนอ้างเหตุผลว่า 'เปลี่ยนแม่ทัพกลางคัน ขวัญกำลังใจทหารจะสั่นคลอน' และปฏิเสธข้อเสนอของฮ่องเต้ไปพะยะค่ะ"

แล้วเซียวหวนมาทำอะไร หากเขาอยากรับหน้าที่ต่อจากหลู่ไหว ยามนี้ย่อมสมควรร่วมมือกับเซี่ยตันหยาง บีบให้หลูยวนเรียกตัวหลู่ไหว

ต่อให้ร้านสำนักะพินแปร อ่องเต้เปลี่ยนคนใหม่
 ‘ชยาโหวอวี่’ ที่เป็นถึงช่างกงจูกลับยินดีที่จะใช้ชีวิตสงบเงียบ
 อยู่ที่ร้านในเมืองโดยไม่เคยแย่งชิงดีกับพี่ไฉ
 และแยกกันอยู่กับ ‘เซียวหวน’
 ลามีร่วมผูกพันที่กำลังเป็นใหญ่ในร้านสำนัก
 แต่ทั้งที่อยู่อย่างนี้แล้วความตายก็ยังมีมาเยือนอย่างไม่ให้กันตั้งตัว
 ในห้องสุดท้ายของชีวิต ลามีพี่แสนเย็นชากลับเอาตัวเข้าปกป้อง!

โชคยังดีที่สวรรค์ไม่ได้ใจร้ายกับนางเกินไปนัก
 ยังคงให้นางได้ย้อนกลับมาช่วงสิบปีก่อนหน้า
 สมัยที่นางเพิ่งแต่งงานได้ปีกว่าๆ
 ม้องชายร่วมอุกรก็ยังไม่ตาย
 นางจึงตั้งมั่นว่าจะเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์เสียใหม่
 แต่ไฉนอย่างก้าวแต่ละก้าวของนางในครั้งนี่
 กลับทำให้เซียวหวนมองนางด้วยสายตาที่แปลกไปเล่า
 ทำให้นางอดคิดถึงสายตาห้วงโยสุดกายของเธอเมื่อชาติที่แล้วไม่ได้
 ที่จริง... เซียวหวนรู้สึกเช่นไรต่อนางกันแน่!

Jamsai Customer Care

ดูเล่มนี้ด้วยใจ
 โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

พวงกว่ารัก

ISBN 978-616-06-2594-9

9

786160 625949

ราคา 319 บาท